

Sygn. akt V CSK 164/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku O. B.  
przy uczestnictwie P. C.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 października 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu  
z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 888/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę  
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

1. O dopuszczalności skargi kasacyjnej od postanowienia wydanego w postępowaniu nieprocesowym w sprawach o podział majątku wspólnego decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia, która nie może być niższa niż 150.000 zł (art. 519<sup>1</sup> § 2 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest jej formalne oznaczenie w skardze kasacyjnej, jako piśmie procesowym (art. 398<sup>4</sup> § 3 k.p.c.), ale nie oznacza to, że skarżący bez żadnych konsekwencji może dowolnie określać wartość przedmiotu zaskarżenia, byle tylko przekraczała wartość graniczną decydującą o dopuszczalności tego środka (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 18 marca 2015 r., III CSK 419/14, nie publ., z 12 czerwca 2014 r., IV CSK 36/14, nie publ.).

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego wydanego w niniejszej sprawie wnioskodawczynie oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na 495.562 zł, co odpowiada ustalonej przez Sądy *meriti* wartości majątku wspólnego stron podzielonemu postanowieniem Sądu Rejonowego. Zarzuty wnioskodawczynie zgłoszone w skardze kasacyjnej nie zmierzają jednak do zakwestionowania tej wartości czy też zasady podziału. W swojej skardze kasacyjnej wnioskodawczynie formalnie oznaczyła zatem wartość przedmiotu zaskarżenia, ale uczyniła to oczywiście błędnie, skoro ma ją stanowić nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość interesu majątkowego, którego dotyczy zaskarżenie, która z reguły nie może przekraczać wartości udziału w majątku wspólnym uczestnika wnoszącego skargę kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, nie publ.). Uchybienia tego wnioskodawczynie nie skorygowała w piśmie procesowym mającym prezentować nowe uzasadnienie podstaw kasacyjnych, lecz jedynie odniosła się do niego i wskazała na trzy możliwe wartości, które - jej zdaniem - można by uznać za odpowiadające zwaloryzowanej kwocie jej nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny, która nie została rozliczona przez Sąd na jej korzyść (206.550 zł, 188.190 zł, 165.240 zł). Niezależnie od oceny jasności wywodów wnioskodawczynie, w których prezentuje ona metodę obliczenia wartości nakładów, jaka powinna być jej przypisana, trzeba stwierdzić, że każda z podanych przez nią

wartości przekracza 150.000 zł. Wywód wnioskodawczyni, w którym prezentuje ona racje mające przemawiać za żadaną przez nią waloryzacją nakładu według zaproponowanej metody, w opozycji do tej, którą zastosowały Sądy *meriti*, oraz zarzuca tym Sądom uchybienia w przebiegu postępowania dowodowego, w którym badano wartość nakładu, podlegały ocenie merytorycznej.

2. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez wnioskodawczynię uzasadniony za wskazaniem na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd art. 45 § 1 zdanie drugie k.r.o. w zw. z art. 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 k.p.c. oraz art. 232 zdanie drugie k.p.c. w zw. art. 278 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. w zw. z art. 321 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c., art. 328 § 2, art. 382 i art. 378 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby

wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarga kasacyjna wnioskodawczynie nie jest uzasadniona w sposób oczywisty. W uzasadnieniu uchwały z 21 lutego 2008 r., III CZP 148/07 (OSNC 2009, nr 2, poz. 23) Sąd Najwyższy stwierdził, że „w doktrynie i w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż sąd orzeka o zwrocie wydatków i nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny tylko na wniosek (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 października 1997 r., II CKN 395/97, nie publ.)”, a takich nakładów dotyczyło żądanie wnioskodawczynie, nie zaś nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty, które podlegałyby rozliczeniu z urzędu.

O znaczeniu właściwie sprecyzowanego żądania dla rozstrzygnięcia o tych roszczeniach, o których w postępowaniach działowych sądy orzekają na wniosek, Sąd Najwyższy wypowiedział się w postanowieniu z 9 grudnia 2014 r., III CSK 351/13 (nie publ.). Stanowisko wnioskodawczynie nie uwzględnia tego poglądu.

Już tylko na marginesie należy dodać, że wnioskodawczynie nie wyjaśniła, jaki ma mieć związek z niniejszą sprawą konsekwentnie i kilkakrotnie powoływany przez nią, także w nowym uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej, art. 1035 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 7 ust. 1 pkt 10 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.